

Пригода з м'яким знаком

М'ЯКИЙ ЗНАК

Василько сидів на кухні, їв рисову кашу і думав про літери в абетці.

– Як їх багато! Аж тридцять три! – зітхнув він.

– Ще й м'який знак серед них. Інші літери позначають звуки, а він не позначає жодного звуку, ні бе, ні ме – буква німа! Навіщо його!

А м'який знак почув, що хлопчик казав. Розсердився, надувся та раптом як лясне, мов батогом! З несподіванки Василько аж підскочив. Бо що це з його кашею зробилося? Був

РИС, а стала **РИСЬ**,

хижа та зла! То м'який знак таке диво вчинив, **РИС** на

РИСЬ перетворив.

Злякався Василько. Треба тікати! Вискочив надвір, а рись за ним! «Сам не втечу... Якби мені **КІНЬ**...» – подумав хлопчик. Враз з'явився **КІНЬ**, у сіделечко вбраний. Скочив Василько на нього та й помчав, аж у вухах зашвирило.

А м'який знак знову – лясь! Був **КІНЬ**, а став **КІН**, і Василько на кону, тобто на сцені... «Де мені сховатися? – стривожився він. – У полі не сховаюся, бо рись дожене. У лісі не сховаюся, бо вона з дерева на голову плигне. Треба добігти до людських **ОСЕЛЬ**!»

Оселі виднілися недалечко. Побіг Василько до них. Коли це ще раз ляснуло. Дивиться він, а замість **ОСЕЛЬ** стоїть **ОСЕЛ**, хвостом помахує, мух відганяє.

– Годі вже, годі! – гукнув Василько. – Уже я зрозумів, що може м'який знак.

– Чи не хочеш до **СІА** добратися? – спитав його м'який знак.

– Не хочу, не треба! Бо з **СІА** ти зробиш **СІЛЬ**... Не сердься! Вибач, що не цінував тебе.

– Отож
то!

Ляснуло, і зникла
рись.

Василько знову вдома на
кухні, перед ним тарілка з рисовою
кашею. Невже він каші злякався?

– Смачного, – сказав він сам до
себе і швиденько доїв кашу. Про
всяк випадок, щоб м'який знак,
бува, не передумав.

